

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosť
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbite niedželske łopjeno

W Budyschinje

20. novembra 1932

Baužen

Čsmjertna niedžela.

1. Mójj. 7, 16: A Bóh Anjes samkńy sa nim.

To je dołho čem, so je čo to stało: Bóh Anjes samkńy sa nim, a junfróč jenož je čo stało, nam čwjate pičmo powěda. Wodny wyschisće a wyschisće stupachu, i mróčzelow sliski padachu, a i hlubinow čo na stajnočiji nowe žolmny walachu. Čudžo, škót a swěrina na najwyschisće hory čžěbachu, so bychu skážanju wučžělli. Ale wscho běšče podarmo. Čšto je tola tehdy jadwělowanja, sthšća, ružhlamanja na wbohej jemi byčž móžesche kaž paradisijski raj byčž; ludny čebi wjazy njerojumjachu, a bėdženje wschitkich pschecziwo wschitkim čo sběhny. Ččžđny wě, so mamny nětko podobny sahubyazy čžaf. Ale tak wulle a powchitkowne sńicženje wscheho žiwjenja kaž tehdy w lijenzy čo wjazy na jemi nješta. Wulki, pošledni Anjesowy džěń, na kotrymž budže dołónczńje řěčacz: „Anjes samkńy“, ma hišče pschiczi. Čo wón pschiczi, sa to mamny tak jagne čwědčenje čwjateho Čožeho čłowa, so nimamny prawa, na tym dwěłowacz, wjele bóle čwjateje pschiczi, čo modlicz a stražowacz, so tutón džěń nař njeby nahle nadesčol kaž paduch w nožy a njenamafak nař saparnych. Ale mjes tym to dale džě: Bóh Anjes sa nim samkńy, sa nim, sa jenotliwym čłowjekom, nam lubym a drohim. Čo je kłutnosč džěńskisheje čmijertneje niedžele, so čo na to dopominamny. Wń k twójemu rowu płařajo nětko džěmny, lubny pscheczelo, jedny i naschich čmijertnych řěřłow spěwa. Čđňž sa: lubny pscheczelo spěwamy: lubny nano, luba maczi, lube džěčžo, lubny mandželski a luba mandželska — kaž husto čmny tak spěwacz měli tež sa tuto řěto —, wulku řřřłu řarowazy a řelazy psched čobu widžimny, řiž džěńka na nasche pohřebnisheča a po nich řhodža, wscho jeno, hacž řu nowe rowy abo řaršche abo řižo řapadowaze, řotrež woni wopyřaja, pschicziwaja, pschja. Wjele jich wěřče njebudže, řotřiž na řadny lubny row njeřpominaju. A řchťož džěńka prawje, řebi řamemu ř řohnowanju, na pohřebnishečo džě, řebi řospomina, so budže tež jemu řřřčecž, řchťo wě, kaž řórřy: A Bóh Anjes sa nim samkńy.

A tola wopradowže tak dołho? Řě, řřřkaz a řařo řřřkaz řřřčž je čo stało a čo dale řřřwa hacž na džěńskischi džěń. Wěřo řana řiřenza wjazy řemju njeřapučeshe a řiwjenje njeřahubjeshe.

Čemu Čoža čwjata pschikaha napřhecziwo řřřji. Čařo a řařo řřře móžne řařchagenja a wichory wbohu řemju domapřachy, wjazy řňžli jene řřřrowe řudženje Čože na ludny a řudži pschiczi, njemdre wójny řařhadžachu, pusčžiny nastawachu tam, řđžěž móžesche řař paradisijski raj byčž; ludny řebi wjazy njerojumjachu, a bėdženje wschitkich pschecziwo wschitkim čo sběhny. Ččžđny wě, so mamny nětko podobny sahubyazy čžaf. Ale tak wulle a powchitkowne sńicženje wscheho žiwjenja kaž tehdy w lijenzy čo wjazy na jemi nješta. Wulki, pošledni Anjesowy džěń, na kotrymž budže dołónczńje řěčacz: „Anjes samkńy“, ma hišče pschiczi. Čo wón pschiczi, sa to mamny tak jagne čwědčenje čwjateho Čožeho čłowa, so nimamny prawa, na tym dwěłowacz, wjele bóle čwjateje pschiczi, čo modlicz a stražowacz, so tutón džěń nař njeby nahle nadesčol kaž paduch w nožy a njenamafak nař saparnych. Ale mjes tym to dale džě: Bóh Anjes sa nim samkńy, sa nim, sa jenotliwym čłowjekom, nam lubym a drohim. Čo je kłutnosč džěńskisheje čmijertneje niedžele, so čo na to dopominamny. Wń k twójemu rowu płařajo nětko džěmny, lubny pscheczelo, jedny i naschich čmijertnych řěřłow spěwa. Čđňž sa: lubny pscheczelo spěwamy: lubny nano, luba maczi, lube džěčžo, lubny mandželski a luba mandželska — kaž husto čmny tak spěwacz měli tež sa tuto řěto —, wulku řřřłu řarowazy a řelazy psched čobu widžimny, řiž džěńka na nasche pohřebnisheča a po nich řhodža, wscho jeno, hacž řu nowe rowy abo řaršche abo řižo řapadowaze, řotrež woni wopyřaja, pschicziwaja, pschja. Wjele jich wěřče njebudže, řotřiž na řadny lubny row njeřpominaju. A řchťož džěńka prawje, řebi řamemu ř řohnowanju, na pohřebnishečo džě, řebi řospomina, so budže tež jemu řřřčecž, řchťo wě, kaž řórřy: A Bóh Anjes sa nim samkńy.

Čěž řđňž řřřmny řřřřčž: Bóh Anjes sa nim samkńy, je řa

jara khotna węż. Twojej siudobje a twojim kółsam, luby żarowazy pscheczeło, nochże a njemóże tuto kłowo wobaracz. Niz jenoż durje semstkeho doma, i kotryniż bęšche luby njeboćczički tał hušto won a nuts khodžił, ǰo samknychu, to ma hižo dośc na ǰebi. Njeliczomne raiy je wón i tutym durjemi won a nuts khodžił w kwojej wschędnej drascze, so by ǰobu sa tebe dželał jako staroscziwy nan a mandželiki, wona jako njesprózna macz; i tutym durjemi je wón tež won a nuts khodžił w kwojedzeńskej drascze, so by ǰo i tobu radomał a Anjesowy džęń kwojecził, kaž ǰo kchesczjianskemu naney saleži a kchesczjianskej maczeri. Samknyene buchu tał tež durje džeczatku, kotrež je wjebele skafajo radośc zphleho doma było, abo młodemu cłowjeťej, kiž ǰo na žiwjeniski pucž hotowajche. Schto chyzł wuprajicž, išto wšchitko i tajtimi samknyenymi durjemi swižuje. Wschaf buchu tež durje wutrobny samknyene. Dobre njeje, so je cłowjeť kam, biblija abo lępje Bóh Anjes kam praji, a tohodla wón sjednoczenstwo stwori. Kał wulžy žohnowaze tajke sjednoczenstwo je, tola wschitžy wěmy. S dobrym prawom je ǰo i jeho khowalje wjele rěczalo a spěwalo hacž na džęnǰniški džęń. Dwaj cłowjeťaj shromadnje czežu lępje nješetaj hacž jedyn kam, a shromadne wjebele je rjeniske hacž hdyž by jo kamlutki wužywał. Hdyž ǰo cłowjeťaj, se swjastom sprawneje luboscze swjasanaj, dželitaj, je wěšo siudoba wulka. Kał něotre durje ǰo po cłowjeťkich myšlach pschesahe samknychu abo tež tał wótišje, so žył dom sašchczercža; wobhđlerjam bę, kaž dnyrbjale ǰo murje doma sašchpnyčž.

Alle Bóh Anjes sa Moachom durje samkny, so by jeho wukhował. A teho chzemny ǰo tež my džeržecz, so je to Boža dobra, hnadna wola, kaž hušto wón sa někim durje samka. To džę je jedyn i wulkich rośdželow mjes nami a druhimi. Bóh Anjes samkny, tał prajimy my, drush czišcže abo wjele hinał praja. S wótrej kóžu jim kmiercž po sem khodži, a: „Sladaj ǰo, něžna rózicžka, woni ǰo napominaja, runjež podarmo, pschetož tuta kóža je nješmilna; wona nješycže jenož buchu trawu a swjadke stwjelža, ale dótkla ǰo runje tał czerstweje a kčžejateje kwoťki. Hdyž a hdyž cłowjeťajo pójnamaja, tał tšchne a hróšbne tajke jich myšle ǰu, a tuž woni sa kachodnišchimi wobrasami a pschirunanjeni pytaja, so njeby kmiercž tajki hrubny napohlad męla. Alle to jim wěšo nicžo njepomha. So bychu ǰo kami spoťojeli, woni praja, so je kmiercž wumóžetka. A tał hušto temu wopradowže tał je. Tež my prajimy po czežkich będženjach na khoroložu, po mnohich njesparnych nožach tał někotreho czerpjerja: Jemu je ǰo derje italo. Tež nasche sdychowanja męriachu ǰo na to: Hdy, kmiercž, se kwojim spanjom th pschindžesł woskchewicz? Tež nam je, jako dnyrbjeli wodynchycz, hdyž je pǰhledne sdychnjeńcžto nimo. Alle je to wopradowže męno, so je cłowjeť wumóžen, hdyž je i tuteho będneho cžęla wuschoł? Wi ǰo to tež njelubi, to smęrom praju, so spęw w naschich spęwacšich stej: W rowje je mę. Luba biblija tola nęschto wjele rjeniskeho praji, a druge kherlujche jej wjele lępje wotpomjeduja. Pschetož, hdyž Bóh Anjes durje samknyje sa někim, je i tym tež dale prajene, so móže wón kamlutki je tež jako wotamknyčž. Ssmjercž to njemóže. Tehodla mamy jenož my kchesczjienjo nadžiju, so, ištož tu stohna, sdychuje, to am budže žyle strowe, w kłaboćci je wušhte, stanycz imęje rjenje nowe.

Wěšo dnyrbi pał wopradowže tał byčž, so Bóh Anjes sa nim samknyje. Sa nim, to kručze wuškchujemy. Wny kchesczjienjo tež wo druhim samknyenju wěmy, będa nam a kǰdemu druhemu, hdyž dnyrbjale ǰo nam to itacz: A durje buchu samknyene, niz

sa nim a sa nami, ale pschęd nim a pschęd nami! (Scž. kwoj. Matth. 25, 10!) To ręka, so tam cłowjeťajo cžakaja wonkach stej a to podarmo cžakaja! Pschęd samknyenymi durjemi itacz dnyrbjecz, a to runje tał domow kaž wutrobom, to je na sem, w tutym cłowjeťkim žiwjenju hižo dośc sta węż. Někotryžkuli cłowjeť pod tym jara czerpi, tež i druhimi sjednoczen wron kamotny psches žiwjenje džę, durje wutrobny ǰu jemu samknyene. Kał wjele siudnišcho pał je, jeli so dnyrbjale žanemu i naž njebiełk wrota samknyene byčž runje potom, hdyž ǰu ǰo semstke samknyte. Jesuž kam je kwoť wucził, so tehdy njebudže nicžo pomhacz, Anježe, Anježe wotamkni nam, wolacz; pschetož wón budže dnyrbjecz prajicž: Ja waž njesnaju. Sa tajkich njeje Bóh Anjes semstke durje sa nimi samknył miłoscziwje, wǰebje tehodla niz, doťelž woni kami to nježku chyzli. Ssmj. japoschtoł khotnje a jašnje dośc praji, so w Anjesu wumrje jenož tón, kiž je w nim tež žimy był.

Kał mamy a chzemny tehodla džęnǰnišchu kmiertnu njeđelu kwojeczičž, so by nam wǰebje se žohnowanjom była? Jenož tał, so kwoťu spominamy na tch, kiž w rowach spja, so jich row pschikrywamy a pschimy? Nježaruja tał tež cži, kotkiž žaneje nadžije nimaju? Horjeka ǰebi prajachmy, so męjesche Moachoma kǰž me kwojim wětu wotnjeschto. O so by kǰžicžla nascheho žiwjenja jo tež męla a my jo prawje hušto a kwoťu trjebali po snatym kłowje: Mojej woczi hladatej stajnje na Bóha Anjesa! Njech potom nascha hǰžinka pschindže, hdyž a kaž wón sedže, swǰnje tola budže: Bóh Anjes samknyje sa nami! Tuž ǰo khotnje na to hotumy, so by ǰo tole sbože nam doťalo: Anježe, hdyž tał daloto budže, samkni durje sa mnu miłostnje! Samjeń.

M. w B.

S Bóha dušcha wuškchadža,

i Bohu ǰo jaš' wróćicž ma!

Kłǰ: Luby Jesu, my kmy tu.

A njeju Jesuž wjedže naž,
Tu kmy hoscžo, podrožniž;
Kucže minje ǰo nasch cžakž,
Wumrjecž dnyrbimy tu wschitžy,
Do semje hicž dnyrbi cžęto,
So po próžy mę by męlo!

Wǰal khowata semstki cžakž,
Kucže sarǰdu nasche lęta,
Wšcho tu dopomina naž
So hicž mamy i tutoh' kwoťa,
Zusbnizh kmy tu na sem,
Sachodnosčji pocžiknjeni.

Bóh, nasch Anjes, je stworił naž
A žiwjenju po cžęle, dušchi.
Nałǰmy kwoj semstki cžakž
Sa to, ištož nam i ǰožu kłuži!
Do kwoťa je Bóh naž kǰžil,
Chže, so by nasch bęh ǰo radžił.

Žane wotomiknjenje
Bjes Bóha byčž njemóžemy.
Wodyn strowy, žiwjenje
S jeho hnadny dǰstanjemy.
Wóćžto jašne i njemu hlada,
Pomoz bǰjku dušcha žada.

Duscha je wscha njemerna,
 Sdnj troscht, mēr w Bosy nima;
 Jeho mēcz jej nufne je,
 Jeho rufi rad ǝ pichima!
 Sdnj ju Boža lubojeć modži,
 Ju tež sly duch njepobychodži.

Bóh nascha lubojeć wostanje,
 Wótzowszy ǝo sa wschěch stara,
 Estowo jeho pokaze
 Nam pucǝ prawy, sbóžny jara;
 Po tym wěscze domoj džemy,
 Sdnj jom' ǝwěrnj wostanjemy!

Wobšedžecǝ raj sbóžnosće
 Wěcneje je Bóh naǝ stworik;
 Nochze nasche sčazjenje
 Ani ǝo by hrěch naǝ morik.
 „Sa naǝ“ wšchitich Bóh je činił!
 S nami takle derje mēnił!

Duscha nascha njegmjertna
 Žywa je džě i Božej' hnady,
 Jenož i nim je sbožowna!
 Pola njeho nam'ka rady
 Dobreje, kiž wosbožuje,
 A njemu dompucǝ rošǝwětsuje!

J. W.

Myšliczki ǝmjertnu njedželu.

Sdnj po dolhej symje saǝo čopky wětsik pšes pola duje,
 ǝněh a lód rostaje, hdnj Bože ǝlónčžo pšez wšchě na
 njeby stupa, hdnj kufi ǝo saǝo selenicǝ a ptaczki wiešele sišo-
 licǝ sapócznu, potom sacžehnje nowa nadžija do wutrobny čło-
 wjeka. Rudžo ǝo i młodej pšchirodu smłodža a radošnje shla-
 duja wotoło ǝebje, tak ǝo wšcho tak rjenje wuwika, tak roscze
 a toje, tak nalětne pupki ǝo pufaja a kwětki sacžewaja.

Tola i čaǝom wšcho pšchěcžěje. ǝlody wurostu a srake
 i semi padaja. Sdnj kłótki sornapołne ǝo klonja, padaja bórny
 štwjelza pod toǝu bura a wětr duje pšes schčerniščěja. Dny
 potom sapočnu wotbéracǝ. Ptaczki naǝ wopuščěja a na-
 symne kwětki naǝ napominaju: Gotuj ǝo na symu, čło-
 wjecze! Me

Nječ i ǝwjatolej tež swoni
 Khód lěta spěšniwje:
 ǝluh nowe bróšny honi
 Sa nowe žiwjenje.

Tak wotmēnja ǝo w pšchirodže pocžakny tak dolho semja
 šteji. Raž po kóždej nožy nowe ranje saǝwita, tak šrowi čže
 po kóždej symje nowe nalěcžo.

Sinał pał je i naschim žiwjenjom. Wono drje ǝo runa
 khódej lěta. Čaǝ džěcžatstwa je nalěto, lěta młodosće ǝu
 meja naschego žiwjenja. Potom scžěhuje mužaza staroba
 Raž w lěcže ǝu w tutej dobje dny džě a bóle horze. Sacž
 ǝmali ǝlónčžo, hacž hroža ǝurowe njewjedra, ty džělasch
 njepróžniwje a mašch nadžiju na dobre žně. ǝšchi twojim
 wšchědnym džěle a pšchi twojim prózowanju dohladaš ǝo na
 dobo, ǝo ǝlēborne nitki twoje wtoǝny pšchěcžahuja. Je nasyma
 twojeho žiwjenja! Syma žiwjenja pał je pšchěchla, hdnj
 jało stuleny schědžimz we hłubšich myšlach hacž hdnj priedy
 shladujesch na listopad w štwórbje. Potom dorosumich Seile-
 rijowe hrónčža:

Sa liščicžka, šopienka padaja
 Raž pšichne a lube tež běchu,
 Raž wškoło meja je seǝadža
 Na hałžki pod njebjesku tjechu.

Žich pohrjebne swony ǝu wichory,
 Te božemje jim howrite swonja,
 A khowacz je khwata ǝněh móschłoty
 A hałžki tak šrudne ǝo klonja.

Saj listopad a hinjenje w pšchirodže stej khutne předo-
 wanje sachodnosće naschego žiwjenja.

Tehodla ǝwjeczimy w tutnyh dnjach mrěcža ǝmjertnu
 njedželu. Spominamy na lubnyh semrětnych a na naschu
 ǝmjercǝ. A to je prawje tak. ǝšchi wšchědnym džěle a bēdže-
 nju dnrbijch tež druhdy na to myšlicǝ, ǝo pšchindže tež šlónč-
 nje syma twojeho žiwjenja, na kotruz — hinał hacž w pšchi-
 rodže — žane nowe nalěcžo njescžěhuje.

Dnrbjeli ǝo tehodla rudžicǝ? Mě, je to naǝ wosud,
 wot Boha Knjeja postajeny.

Do čaǝa bu hižo w běhu lěta tak někotra rošlina shi-
 njena. Wjele młódneho liščja wichory a njewjedra wottor-
 hadu. Wjele twojich towaršchom wjazny njeje. Wšchědnje mó-
 žachu wichory žiwjenja tež tebje powalicǝ. Tuž džakuj ǝo
 Bohu, ǝo čži hiščěže žiwjenje špočži!

S pšchirody pał wufamy, ǝo sahiny pod mróšami šlónč-
 nje tež kwětkow próšnicžka. Raž liščžo schtomow a tak na-
 šchi lubi, kotrychž rowny dženkja pšchimy, wróčimy ǝo tež my
 jónu do procha.

Nascha nadžija pał wjedže naǝ do wěcžnosće, runje we
 čaǝu, hdnj ǝwjeczimy ǝmjertnu njedželu.

Nječ w naschey duschi klincži, hdnj syma ǝo bliži, San-
 drij Seilerjowy kraǝny a pošbchowazny špěw:

Sa widžu-li ptaczatka čahnyčǝ,
 Sdnj liščowny žolcži ǝo schtom,
 Chže myšlicžka ǝobu ǝo kradnyčǝ,
 W hwěsdach pał pyta ǝwój dom.

Sa widžu-li mrócželow čaǝi
 Raž ǝony pucǝ pod njebjom jěcǝ,
 Sdnj kufi je plowa, haj nahi,
 Chže myšlicžka schidla tež mēcz.

Sa widžu-li i semi ǝo nižicǝ,
 Spacz kwětku tu pošlednju hicǝ,
 Chže myšlicžka i hwědam ǝo bližicǝ,
 Tam połoja žorlešcho picǝ.

Sdže, myšlicžka, štatof ǝwój šajisch,
 Ty njemerna podróžniza?
 Tam horkach, tam i radošču prajisch:
 nētk, nētk ǝym ja špočojena!

Rjełowski gmjercz
krala Gustava Adolfa
w bitwie pola Lützena
6. nov 1632.

Rjełowo gmjercz.

Kať mohł našch njeđzelniť dženka, wopominajo wschěch, kiž bu i tuteje czařnosće wuschli, šapomnicz rjełow, kiž we wójnje šhubichu žiwjenje. A jažo, njeje džen 6. novembra, kotryž runje nimo, i pohonom a i pschiczinu, wopomnicz gmjercz rjełowskeho krala Gustawa Adolfa a i tym idobom najdosťojnišcho gmjercz wschěch tych, kiž wójnišću gmjercz počerěpichu?

Ka tamnym 6. novembru lěta 1632 bě Gustav Adolf šwoje wójisko ja bitwu jstajal a šo šnim modlit. Wóznje šo rošnosćowachu šynli Lutheroweho wulkeho kěrłuscha psches krajinu: „Jedyn twjerdy hród je našch Bóh šam!“ Tehorunja šaklineža kěrłusch: „Bóh chytł k nam i hnadu pschistupicž.“ Kral wuži tež Bože wotkasanje — hewať njebě ničžo wužil. Se šwojim wójškom šanješy dalškej wulkej kěrłuschej: „Jesuš Chrystuš šam našch Šbóžniť, teje gmjercze pschemóžniť!“ a „Rjeboj šo, male štadlejšcho!“ — Tutón kěrłusch mamy něť tež w nowych šerbškich špěwašskich, kotryž kupicž runje tuta wulka šyla rjaných nowych kěrłuschow wabi. Šam šteji pod čžišiom 201: „Budž štrosčtne, male štadlejšcho!“ — „Bóh i nami!“ bě wójniške he-što, i kotrymž kral na to pschecžiwu nješchecželej pošupowaišche.

To bě šawěšče najdosťojnišche pschihotowanje ja bitwu! A hdyž bitwa wobšwědeži, šo wón jať rjeť wofrjedž naječšičeho wójowanja wumrě, wobšwědeži wona tež — a šnjei tutón pschihot — šo wón tež wumrě jaťo kšesecžijan.

Dopomnjecža k wopomnjecžu šemrjetych

Šo najštaršich Malešchanskich zyršwiných knihach podate.

Mjena wofadnych tu pschinješem, na kotrychž šo ničtů, tež i najštaršich, dženka mjes. nami wjazy njeđopomni, a šynjež 80 lět pschecročene mět. Šhowanje je šo tehdy psched 250, 200, 150 lětami najbóle jednorje do zyršwinskih knihow šapišalo, jednorischo hacž dženka, a tola, šchtož je runje něšcho wofebite a tu wušbėhneč, i wěštm wurajom, šacžuwanjom, haj wofadnej a kšesecžijanškej myšlu, šchtož dženka wjazy nješpóšnajem. Pschetož w nowišchim czažu jenož czaž, mjena, šawoštajeni a wina gmjercze, a to pola kóždeho šemrěteho po jenaškim waišnju, do knihow pschindže. Š najštaršich pohrjebnych šapišow němšy napišane (je šobušaplecženjom šerbškich

mjenow a šawow — a tež lačjanškich hróncžow) maja šo šlědomaze takle šrótko:

1684,2: 4. meje šo Jurij Tašla, rybať w Delnjej Šórzyn tam poškowa w 38. lěče štaroby.

5: 8. augusta Jurja Šchpanka w Delnjej Šórzyn mandělska šanža na porodže se šwojim płodom žiwota wošta a šo 8. tam poškowa w lěče štaroby 30 a 14 njeđzelach.

1685,3 21. februara da Jan Rychtať šwojeho šynka Jana i 3 lětami šjes 5 njeđzel poškowacž (wjěš pobračuje).

48: 31. augusta da J. Šopka, tudomny šahrodniť, šwoju mandělsku šanu poškowacž w 40. lěče štaroby.

50: 13. šeptembra šo šanž, 13 lětny hólčez, J. Dudela w Čžěłchowoje šawoštajeny mandž. šyn, poškowa. Wo tutym rěč do ludži wuńdže, kaž budžidžiče jeho J. Šopka, piwarz a šahrodniť tam wopariť a jara štoršat, čžehoždla je tón šo tež wocžiniť a šudnišy wot šnjeja Mořiz; herbskeho a wiczežneho šnjeja pschěšišchal, tež po wobšwěcženju k. šasente Šaubolda, wušwobodžil.

1698,32: 11. novembra wjecžor wokoło 10 šemrje w šwojim Jesušu čžiče a šbóžnje myškorodženy k. Šonrad Šendrich je Šecžiwiz, herbski šnjes nad Pluknišezami, kotrehož čžělo šo 14. šchowa a i wopomnještim přěđwanjom 15. dezembra pohrjeba w štarobje 40 lět, 8 mēšazow 1 dnja 9 hodžin.

Mašchim čžitarjam šo rošdžěl šapišow šjewi, pschedewšchēm wušbėhnjenje šnjeja jaťo nadobneho. To po tehdomnišchich nahladach dživno njebě, šdžěž bėchu šwucženi po 4. šajni „šnježich“ w cžesčži mēcž. Šódla pať tež wěšta pschihilnosč k zyršwi i wuraja wušupuje, šo nan a muž da šwoje džěčžo, šwoju mandělsku poškowacž. Tež zyršwinka šwjatocžnosč wěštu wážnosč i tym doštawa, šo šo w jednorých padach džen gmjercze ani njenašpomni, ale jenož pohrjebny džen. Tuž i šrótkeho našpomnjenja štarotnych lět mohł pošbudžicž, šo džěšche tamnišchemu šacžuwanju wofadnych myšl wěčnosče, do kotrejež njebočžicžy džeja, psches dny czažneho žiwjenja.

Před tůmrěčom a rořom.

Pšched wumrěczom a rowom ƙo cźlowjeř strachuje a ƙoji. Křšćeřcźijan, hdnž křšćeřcźijan je, ƙo ani njestrachuje ani nje-
boji pšched wumrěczom a rowom. Wón to tež njetrjeba. Je-
suř Křrřtuř duzn ě rowej tam w Bethaniji tola ƙwědeři a
rjeńje:

„Sa hŕm to horještawanje a to žiwjenje. Ščtóz do mnje wěri, budže žiwŭ, hačž wón runje wumrě; a ščtóz je žiwŭ a wěri do mnje, tón nihdŭ njewumrěje!“ — Jan. 11, 25, 26. —

Schtož potajkim do Jezom Khrŕsta wěri, tón ho ani
hmjercze ani rowa njeboji. S Pawołom wón wě a wŕsta:

„Smjerec je póžřeta do dobyčja. Šdže je, šmjercš, tvoje žahadŭ? Šdže je, heša, tvoje dobyče? — Bohu budž džaf, kiž nam to dobyče darwa pšhes našeho Šnješa Jejom Šhrysta.“ — 1. Kor. 15, 55—57.

Rjekowſſi kral Guſtav Adolf bě tajſi ſcheſcſzijan. Jeho duſſa je wjedſała a wón je čuť předn hač ſwój ſchwediſſi wótzný kraj wopuſchczi, ſo je w Němſkej ſmjerčz jemu wotſchůdžena. Ale tola je čahnyť do Němſkeje. Wón ſo ſmjerčze njebojeſſe. „Bóh je ſ nami!“ bě jeho heſſo niz jeno duzn ſhežorſſim napſhecziwo, ale tež runje duzn ſmjerčzi napſhecziwo. A to je to prawe heſſo! — Tohodla bě pať wón tež w Schwediſſej ſwój dom a kraj ſrjadowať, tohodla bě přiched Vítzenſkej bitwy, do kotrejež bě hučziſſcho bliſkoſcž ſmjerčze ſačumať a tež wo tym řečzať, tež Bože wotkaſanje mužſſ. Guſtav Adolf njebě jenož rjekowſſi a wěrný kral, wón bě tež rjekowſſi a wěrný ſcheſcſzijan! A wón to bě, dokeľž bě, kaſ Luther, ſałožený na čžiſte ewangelium Božeje hnady w Khrſtuſu Jeſuſu. Wón njeſpěwaſſe jeno, wón bě žiwý, wón podſinglowa ſe ſwojej krowju wulke rjekowſſe wuſnacžje ewangelſko-lutherſkeje wěry:

„Sdnyž woni woſmu nam
Wſchě cžaſne kubla tam,
Wſchať j teho nimaju
Esej nicžo t lěpichemu,
Nam dyrbi njebo woſtać!“ —

A Luther, náš reformator šam? My věmy, so wumrě i dychnjeńckom, kotrež pať bě mózne a šynne wusnacze: „Wótče, do Tvojeju rukow poručam ja šwojeho ducha; Ty šy mie wumohi, Knježe, Ty šwěrný Božo!“ —

A tajši rješ wěrnj přiched ģmijerczu a rowom bě tež tamny křesćizian, hacž runje bě křudušćinka, kotrnyž swojemu fara-
rjej na praščenje, hacž ma hišćeje wožebite přhecže po ně-
lajšim wošćewjenju, wotmolwi: „Haj, ja žebi žadam po
něžjim wožebitym! Ža žebi žadam precž czahnyč a přchi
Křesťužbu hycž!“ — Njetrjebašć klawne mjeno měcz, nje-
trjebašć bohaty hycž, so by wěrnje šbožowny był a šbožnje
wumrěl: Wěra, wěrna wěra je to jene, šćtož je nušne.

Me drugih a hinašdih tež je hačž tucži mjenowani rje-
fojo wěry — njedž tež mjeno křesćijan maju.

Swětašnaty franžowski kral Ludwig XIV., kiž bě 1643—1715 žiwj a najmóžnišiji knježet swojeho čaja bě přichod wumrěčjom a rowom bojašnik. Wón mějeske krašny hród ja lěčny přichěnytk, wjškoležazny hród St. Germain. Ale wot tam widžeske wón wšědnje wěžu Božeho doma St. Denis. Tuta dopominaške jeho naštajnje na rowny kralow, kotrež tutón Boži dom khowaške, a tak na šmjercz. Tole stajne

pominanje bē jemu pšchwjele. Tohodla da wón w njehošpodiwej krajnje nowy krašny hród twaricž: Versailles.

Estowó křezora Heinricha V. budž runje tu našpomnje-
ne: „Khudn je, šchtóž řebi řmjercž pšheje, řhudšči, šchtóž řo
pšhed řmjercžu boji.“ —

Najbóle snatny thěžor i dawnych czaŝow je thěžor Augustuŝ, wo kotrymž nam hodowna ŝtawiŝna Lukaŝchomeho ewangelija powěda. Ale kajka bě ŝmjercž tutoho mjercha? Kajki bě tutón thěžor, wo kotrymž Biblija praji, ŝo pŝchifaŝa, „ŝa by wiŝchittim ŝwět ŝapiŝann a ŝchazowann był,“ pŝched wumrěczom? Šsmjercž pŝched mocžomaj rjetny Augustuŝ — w lěcže 14 po Khr. n. — i tym, kiž woŝoło ŝoža ŝtejachu: „Šsym ja ŝwoju rólu derje hrał? Nó, tuž pŝchitŝleŝtujcže! Komedija je dohrata!“

Tuteho póhanskeho křezora kmjercž je sľobom zwědčjenje
 ja to, kať hjes dna žiwjenje tny je, kiž njeiřu i křeřcijan-
 řkeje wěry abo kiž njeiřu w křeřcijanřkej wěry řaforjenje-
 ni. Sďnž hižo žiwjenje dnja a řařořta nima, řať haľle
 kmjercž! Njemolmy řo, tola řež to mjeno „křeřcijan, křeř-
 řcijanka“ njeje hiřčře a hižo řane řawěřčjenje přehed řapa-
 dom do tajkeho hjesdna! njeřebajmy řo, řesuř Chřiřtuř
 řeknje: „Woni njeřřřřřřdu wřřřřřř, kiž ře mni řeknu: Řnje-
 ře, Řnjeře! do njeřřřřřř řařeřřwa, ale čři, kiž wolu čřinja
 mojeho Wótza w njeřřřřřř!“

Tu mamy hnydom rezept, wuhojicъ hwoju bojojcz pŕŕheb wumrěczom a rowom. Ale wobŕedzbowacz mamy, ſo tutón rezept nimamy jenož wuŕiwacz, doniž njewotŕhorimy, ně, ſo mamy jón po hwojim wotŕhorjenju runje taŕ wuŕiwacz: cŕaŕ hwojeho ŕiwjenja mamy cŕinicъ ſ wutrobu, ſ ertom, ſ ruſo-
maj, ſ zŕŕym ŕiwjenjom wolu njebjeſteho Wótza. Potom cŕini teŕ Wótz hwoju wolu a da nam njebjeſte kraleſtwo.

„A da nam njebešte kralestwo,“ w tym je wobsamknjene
zyske potajnstwo. Kaš dha dyrbyeli a trjebali so bojecz, hdyž
doštanjemy to kralestwo, w kotrymž tón jedyn je i kralom,
kiz je smjerczi móz precz wiać: Jesuž Chrystuž.

„Taf ta doŭha ŭmjerina nóz
Na meni nima žanu móz!“

Žadanje po twěčžnej domisnje.

Alch i wótzej dom dže moje žedženje!

Du blym ja to zafobje.

Wje žadyŋ hrěch tam dele njecžeŋje,

Śdziej w sbożnej radości,

Saj wumoženyh była

We roščem thorje spēma

Do Božej smilnosti.

Wuź do njebież je Jeſuſ Chryſtuſ ham

A pichcežel hrěšchniſow.

Se swojej krowie je placził, pschindžo t nam,

Tež ja mnje hrěšny doł.

Sa to nim mam vumozhenje!

D řať mje nětřo cžehnje

Tam ſt jeho wutrobje!

Tuž proschu Cže, mój lubn Sbóžniko,

Be wŝchittim bėdźenju

Chyż pomyślisz mi, że wierzę kruczyjsho

Ėži ruŭu ſapſchimnu.

Daś bwoj pucą i Tobu cżahnu,

A hdyž tež husto padnu,
Měj so mně sczejplivostě.

Mój Šbóžniko, dla Tvojoh' czejtjenja
Šmēm šo ja troštowacž.
So sechzeš Ty mje junu i bēdjenja
Tež i hnadu i šebi wšacž.
O tam w Jerusalemi,
Šmēm šlužicž i jandželemi,
Čži do wšchej' wěčnosće.

S. B.

Luther.

Džen 10. novembra bēchu narodniny našeho reformatora Luthera a džen 11. novembra jeho mjeniny. To šu i 31. oktobrom tši Lutherowe dny blisťo dženšnišchemu. Čžim mjenje šmēli my, kiž šo po jeho reformaziji, t. r. po šnowašaloženju a wróczošaloženju šchešcijanškeje wěry a zyrkwe, na čžisty ewangelij mot Jesuša Šhryštuka, ewangelisko-lutheršy mjenujemy, dženšnišchu njedželu tu byč w njewěstosczi, dwělach, bojosćach a pschi rowach štacž w bjesnadžiji a nještrošćnosćzi, runje tať malo pať tu tuton džen pschecžinicž bjes šhutneho wopominanja a rošpominanja w liwšosczi a tupošćzi.

Ššchi rowe šwojeje lubeje Leitki wušna wón štrošćtnje: „Wono je horjestaťanje čžela!“ Duzy i pschewodžjenja wobšwēdčži: „Moja džowla je nětko wobštarana po čžele a po dušchi!“ Domoj pschischedšchi rjetny Luther: „Ja dač tuju džowlu Bohu jara rad. Šo čžele — po žadanju mojeho čžela — bdy ja ju rad hišće dlehe wobšhowať. Dolež pať je wón ju přecž wšak, džakuju šo jemu.“

W lěče 1537 modlešče šo Luther raš, jaťo po přēdowaňju šthori a šdychny w tutej modlitwje: „Mój Šnježe, Jesom Šhryšćeje, ja mumru jaťo nješšecžel tyč, kiž Tebe hižja. Ja mumru w bamžowym pošlecžu, ale wón w Tvojim. Šhwaleny budž Ty, Jesom Šhryšćeje, šo ja w špšnacžu Tvojeho mjena mumru. Ja čžu nětko čžinicž, ščtož Bóh čže, a do wěrju šo žyle do jeho hnady. Ššmy my to dobre došali mot Boha a njedyrhjeľi to šte wšacž?“ —

A Bóh čžyšče, šo by Luther hišće tu žity byť a dale šuttowať ja traleštwu šwojeho Šnješa Jesuša. We wěrje do tuteho šwojeho Šbóžnika mumrē Luther šbóžnje 18. februara 1546 w šwojim narodnym mēšče Eisleben.

Na row.

Sa džeczi.

Něť i njebešam dži, lube džecžatko,
Tam je Twój wótžny dom!
Dži i jandželam a i nimi štowaršš šo,
Šso štowaršš i Jesužom!
Tam pschi nim šmēš Ty wěčnje wštacž
A došonjanu šbóžnosć doštacž!
O derje Čži!

Sa šynta.

Ja mumru něť,
Wój šarschej, dobru nóz,
Kiž bēščaj mi mój lóšć!
Ššym pušćčžik šwēt,
Kiž pošny šlšćžow je.
Nječ něť je Waju trošć,
Šo ja šym wšchellej nušy wušćoť

A i Bohu do njebešow došćoť!
Ššym wumrēť něť.

Sa džowcžicžku.

Tu nanowa a macžerna
Bēč lubowana džowcžicžka.
Mje Bóh pať hišćeje lubšcho ma,
Tuž i šebi do njebies mje wša!

Sa mšodny.

Ščtož wšchēdnje tu mřē,
Tón i njebešam dže,
Šdny wopušćčži šwēt,
Šacžrunje wón maťo je došonjať lēť.

Sa nana.

Wy džeczi, nětko šedžbujče!
Mój testament to ša Waš je:
Budž šžbdy na to šmyšleny,
Kať junu šbóžnje wumrēť by!

Sa macž.

Macž Ty bēšče štarosćžowa
Ššwojim lubym džecžatkam,
Macžer šwērna, macžer miša
Ššynkam a tež džowcžicžkam;
Ššy je wšchitke lubowala
W šwojej horzej wutrobje,
Nětko pať šy wudnyhala.
Ššwoje drohe žiwjenje.

Sa štarny.

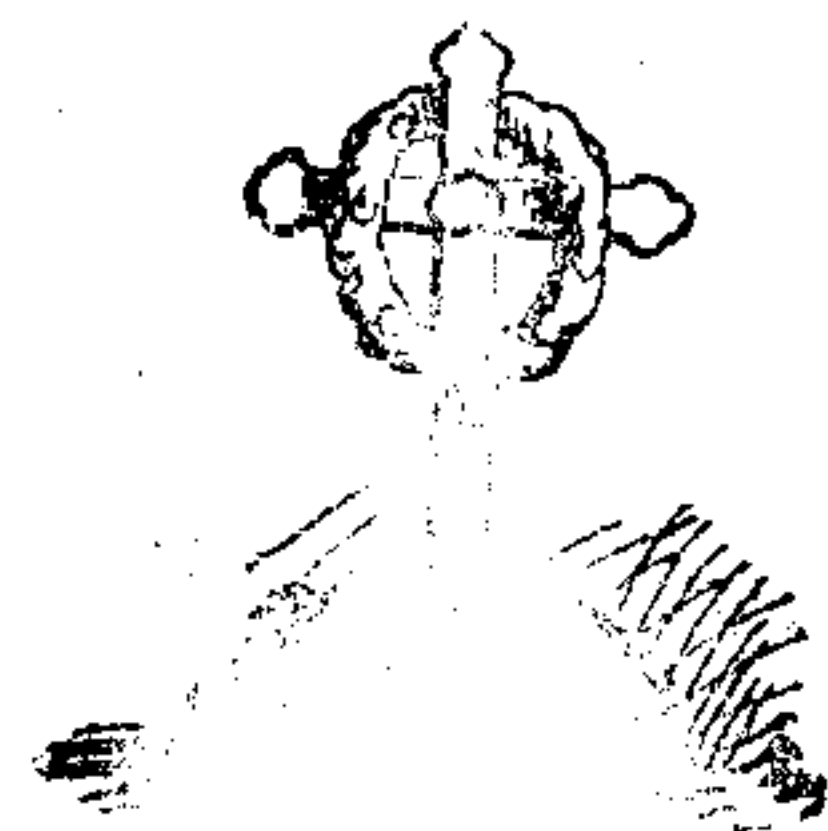
A njebešam, i njebešam
Čžyšče šo tu dawno nam;
Ščtomny žiwjenja tam šteja,
Bože džeczi wšchē nuts džeja.
Šnježe, špomhať nam šy tam!

Sa ššžžnosćerjom.

Pucž Boži hnadny tajki je,
Šo wušnyw šyllow přjedny dže
A potom i wjekešćžy žnějemny.
Tať drohe šymjo na šemi
Še šyllami šmy wušyli,
Něť i wjekešćžy žnjecž pať džemny.

Sa šžždeho.

Šdny Jesuž šywa Čži,
Ty lubje radny dži!

Wšchelaťe i blisťa a šaloša.

Na jenicžkim dnju mōžesh šhonicž, abo w šwojich dženiľach čžitacž na pschillad: Wlacž mōri šwoje tši džeczi a šebje. Wona bē šlunowy honacž šwocžinjala. — W Drježdžanach šatšeli man-dželišči šwoju mandželšku i ššjomi kullami a ššhowa šo pola šnatyč. — W Drježdžanach bēščaj mandželščaj wurubitoj bydle-nje rentnarja a jeho žony a do Wrotšlamja dojškoj. Tam šo, šo šhloštanja bojo, šamaj mōriščaj. — We W. je šo žoniša

wobwjeſnyja. — Wuměntar bu me ſwojim byhlenju ſkónzowa-
ny. S hamarom a ſe ſeferu bėchu jemu ſaſoſtne rany nabili.
Piſhicžina bė piſchenajecze pola. — Pola Miichnija ſkoczi žona
do ſkaſy dele, ſrani ſo ſmjertnje a wumrė. — W Lüneburku ſa-
tſeliſchu piſchepuza mot ſady. Tſi kulki jeha trjehichu. — Eswaf
ſadaji ſwaſowu je ſchtrykom. Do toho bė ſnjei mandželſtwa ſa-
maſ. Wona bė ſebi ſadala, ſo by jeje muža, ſwojeho bratra
ſkónzowaſ. Wón paſ to bratrej, jeje mandželſtemu, rjetny. Tu-
tón mjeſeſhe ſa wotmoſtu, ſo je mudriſcho, njeſwěrnju man-
dželſtu moricž. To ſo tež ſta. — To runje naſbėrach, a to jenož
i Nėmſteje; piſchi nadrobniſchim pytanju ſnadž by ſo wjaſy hi-
ſheže namaſalo. To ſluſcha tež tutoho cžiſla ſmjertneje nje-
džele, ſo by poſoſalo ſmjertne ſtrachi, w kotrhčž i naſchim lu-
dom ſmny a ſo by naſ ſedžbliwyh ſeziniſo na ſmjertnu ſhorocž,
kotraž ſo džen a bóle roſſchėrja a piſhezo wjaſy woporow ſada:
njemėra, bjeſbóžnoſež. Wėra woliwſnje, domėra ſo ſhubi, dwė-
le piſhiindu, ſadwėlowanje moſtanje a tuto cžeri do njeſkutkow a
taſ jara huſto do naſſrudniſcheho a idobom naſhórſcheho nje-
ſkutka, do ſamomordarſtwa. Eſamomordarſtwa je naſhórſchi-
ſchi njeſkutk, a hdyž jón nėmſke nowiny „Freitod“ mjenuja, je
to nowa tórnoſež a idobom piſchipomož, na taſke tórne pucze
piſhiincž. Eſamomordar mėni, ſo ſhloſtanju wuczeſnje, a tola
piſhiindže runu mėru do ſhloſtanja; ſamomordar myſli, ſo i tym
ſkónceži wſchė ſtarocze, a ſapocžnje tola runje i tym hiſheže
wjetſhe, najwjetſhe czerpicž; ſamomordar ſo nadžija, ſo raſ
je wſcheho njemėra a njepoſoja wuczeſnje, a czeſnje do naſſhiſ-
niſcheho njepoſoja a njemėra. Raſtiž ſo ſam ſmjercži do du-
rjow wali, taſti, a niž jenož taſti, wobczėženy nimo toho i naj-
hórſchim, ſchtož je, ſo ſbėha a ſtawa, hdyž je ſmjercž wocžiniſa a
ſaſo ſačiniſa durje, tiž džela dwoje žiwjenje, raj žiwjenja w
ſemſkim cžele a raj žiwjenja bjeſ ſemſkeho cžela. — Tola wo-
no njedoſaha, ſhorocž poſaſač a ſrėdow niž! Eſrėdſ mamny!
Wėr do Boha! Wėr do Boha tu wėru, kotraž je wėrne, žiwe
ſjednoczeſniſtwa cžlowjeſa i Bohom hižo tu na ſemi! Budž ſche-
ſezijan, budž ſchryſta ſcheſezijan, i nim ſwjaſany njeroſdžel-
nje ſa žiwjenje, wumrėcže, wėcznoſež! — To je to, ſchtož cžinič
a wutriebač mamny kóždy ſam ſa ſo, kóždy paſ tež idobom ſa
druhich a drugih dla!

Pomhaj Bóh!

Naſch njedželniſ „Pomhaj Bóh“ piſhiindže tež na tutej
Eſmjertnej njedželi — taž hižo nėtko wjele lėt — i ſwojim
ſwėrnym cžitarjam woſebje ſhotowjeny a ſtrowi: Pomhaj Bóh
Wam, Wy lubi, tež na dženſniſchim ſhutnym dnju po ſwojej
wótzowſkei hnadže a daj Wam wſchėm ſwój mėr a troſchtuj
piſhede wſchėm Waž wſchėch, tiž Wy dnrėbicze ſtač piſchi nowy
rowach žarujo a plaſajo na lublyh. Pomhaj Bóh Wam do teje
wėry, kotraž tež na ſerchowach wuſnatwa: „Schtož cžini Bóh,
wſcho dobre je!“

Naſch njedželniſ piſhiindže paſ dženſa tež do taſ nėkotreho
druheho doma, kotrhž jemu hač ſem njebė wotewrjeny ſa nje-
dželſti ſaſtup. Je džė nėtk hižo mnoho lėt ſwucžene a jara
pėkne a ſa naſch cžaſ runje tež jara nuſne waſchnje, ſo ſebi
woſhadny naſche kopjeſto, kotrež my ſa tutu njedželu tež woſebje
wuhotujemy a dwójny wulke wudarwamy, ſkaſaja ſa roſdželenje
a roſdawanje na njedželi, kotraž je tola taſ woſebita a wo-
ſebna, na kotrež je tež wutroba ſa Bože ſlowo woſebje wo-
tewrjena. Wobſchowajmy tuto dobre waſchnje, a njech ſo wono
hiſheže bóle roſſchėri, wobſchowajmy jo a wutwaſmy jo dale,
runje doſelž je naſch cžaſ taſti! Jeho ſhudoba na piſenježnyh

ſrėdkaſ nam to njeſadžėmaj; jeha ſhudoba na ſnutſtowny
mozach a kublach je džė wjele wjetſcha a ſtraſchniſcha. Jej wot-
pomhač njedyrbi nam ničžo piſchewjele a ničžo piſchedrohe byčž.
Jej wotpomhač čže pomhač tež naſch ſerbſki njedželniſ. A
taſ to, to praji jeha mjeno: „Pomhaj Bóh!“ Tuž pomhajmy
jemu pomhač, my pomhamy taſ tež ſebi; my wuſonjamy i tym
dwójnu, haj trójnu dobru, ſpomožnu ſlužbu: my ſkutkujemy
ſobu ſa Bože kraleſtwa, ſa Eſerbſtwa, ſa žyſy kraj a lud.

Tohodla proſymy tyh, tiž naſche kopjeſto hiſheže nječži-
taja: ſtupeče ſobu do naſcheho rymta, cžitajče ſobu naſche
kopjeſto, ſkaſajče ſebi jo! Eſkaſač móžecze jo pola ſwojeho
ſararja abo tam, hdyž Eſerbſke Nowiny doſtawacže, abo w
Budyſchinje w Eſmolerjež knihičžiſchėžerſni abo na póicze, i tym,
ſo na póſt džecze abo liſtynocherjei prajicze abo papjeſku do
póſtoweho ſaſchėžika cžiſnjecze, na kotruž ſeje napiſali: An das
Poſtamt hier. Für den Monat Dezember 1932 beſtellt Herr
(Frau) (mjeno) in (mjeno byhlenja) 1 Expl.
„Pomhaj Bóh“, Bautzen“. — Pola póſta dnrėbicze potom w
dezembru ſnowa ſkaſač ſa prėnje ſchtwórcžlėta 1933, na wſchėch
druhich mėſtnach, kaž na piſch. pola ſwojeho ſararja, móžecze
kopjeſto hnydom mot 1. adventa bėžnje doſtawacž.

A Waſ, tiž Wy hač ſem ſeje taſ ſwėru kopjeſto cžitali,
njetrėbamny drje tola haſle doſho a hiſheže mjenje podarſmo
proſhečž, ſo byſchėže jemu ſwėrni woſtali, haj, ſo byſchėže pom-
hali, ſo by ſo dale a bóle roſſchėrjaſo. Nutrne prajimy, Wam
runje tež dženſa na tutej njedželi ruſu ſlócžo: „Pomhaj Bóh
Wam a žohnuj Waſ i wėcznym a cžaſnym žohnowanjom w
ſwojej bójiſkei luboſeži.“

A jene hiſheže dodamy. Eſobudžėlaczerjo a ſobudžėlaczeſti
ſu nam wutrobnje witani. Staraj ſo kóždy, ſo roſprawny wo
woſhadnyh podawſch a naſtawki i woſhadny — kaž wo Božim
domje, ſerchowje atd., po móžnoſeži tež i wobraſami — do ko-
pjeſka piſhiindu. Wono čže byčž ſerbſki nabožny njedželniſ o
woſhadniſ. Roſprawny, tiž jednorje bjeſ poſbudžowanja roſpra-
wjeja wo ſwjedženju a druhim, móža ſo hnydom w Eſmolerjež
knihaſni wotedacž; druge naſtawki paſ a wſcho daſſche njech
ſo ſejele na redaktora: Roſtitz, Poſt: Weiſenberg.

Taſ: Pomhaj Bóh nam dale piſheſ tutón czežti a roſſbudny
cžaſ. Wón to budže, hdyž wón naſ ſwėrnym namala w tyh
kublach, kotrež je nam tu ſa ſemſti cžaſ daſ; mjeſ tuthym ſu
woſebje: nabožina a wėra, narod a macžerna rėcž, Boži dom
a woſhada.

Liſtowanje.

Ea 1. advent.: R. w R.

Ea 2. advent.: W. we W.

S tuthym woſjewjenjom piſhezo doprėdka poſažujemy, ſchto
ma prėdowanje abo nabožny ſawodny naſtawſ ſa tu a tu nje-
dželu. Wſcho druge džėlo ma redaktor, hdyž ſo pomoznižy nje-
namſaja. Tohodla tu próſtwa: Pomhajče, ſo by tute naſche ko-
pjeſto to bylo, ſchtož čže a ſchtož my trėbamny: dobry ſerbſki
nabožny njedželniſ a woſhadniſ, kopjeſto, kotrež do wſchėch do-
mow lubje witaja. — Dla nabožnyh naſtawſow ſe Eſaſteje, wo-
ſebje paſ do Pruſteje naležnu próſtwa wo ſobudžėlo — a ſdo-
bom djaſ tomu knjeſej, tiž bė piſchelubil pomhač. Ea nowe
lėto, Reminiſcere, a potom mot Judica dale je ſwjetſcha wſcho
hiſheže bjeſ ſapiſka prėdarja. Tuž proſymy wo piſhiſewjenja.

Redaktor.

Samowitny redaktor ſarat Wyrgač w Roſačizach. — Ežliſch a naſtaw
Eſmolerjež knihičžiſchėžerſne a knihaſne, ſap. dr. i wobto. ruſ. w Budyſchinje
Wuſhadža kóždu ſobotu a plačži ſchtwórcžlėtne 108 piſenjeſto.